

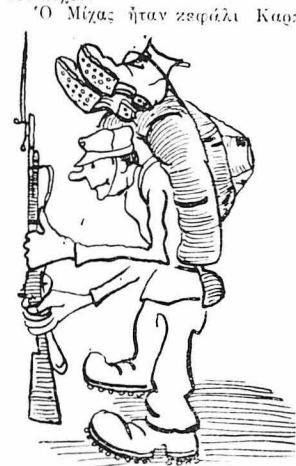
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Τώρα που η πατρίδα προσκαλεί τους ηλικιωμένους, για να τους βοηθήσει στο κατοχικό χαζύ, να τους δέσει με τα λουριά του γυλιού και να τους φορώσει το άλλο στον όμο, μου ξαναρχονται, αλησμόνητες, η αναμνήσεις της παλιάς μου στρατιωτικής ζωής.

Και κλείνω τα μάτια, και βλέπω ολόρθον, ολόξωτοναν εμπρός μου, τον Μίαν του Συντάγματος, την δροσιάν και το ξεκούρασμα του λόγου.

Ο Μίαν; ήταν κεφάλι Καρπενησιώτικο. Διαστρέβλωνε, μόλις μπαίναν μέσα του, σαν μηχανή παρόξενη, όλα τα στρατιωτικά τα παραγγέλματα και όλες τις κοινωνικές υποχρεώσεις.

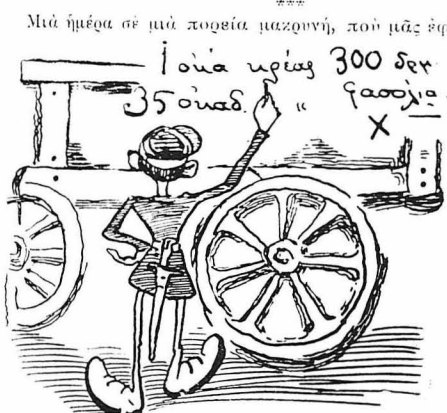
Ο «ιματισμός», ο «εξοπλισμός», η «εξάρτηση», είχαν άλλη ονομασίαν γι' αυτόν. Ο στρατός άλλον προορισμόν, η πατρίδα άλλη υπόσταση κι' άλλη έννοια ή σημαία.

— Τήν ξερείς την ελληνική σημαία ;
— Τη σημαία δεν ξερώ !
— Πώς είναι ;
— Ένα πανί, σ' ένα χαλάμι.
— Και γιατί την έχο με ;
— Έτσι νά...γιά φιγούρα !...

Ο Μιχαλάκης μετέφραζε όχι μόνον, όπως είπαμε τις έννοιες στη δική του αντίληψη αλλά και τις λέξεις, στη δική του γλώσσα.

Έτσι ο «επιποδότης» του τ υρκεσιού, γινόταν, «...λοποδότης» !

Ο «χειροφύλαξ»...χ ο ρ ο φ ύ λ α ξ !...
Ο άνθρωπιστής... ά ν τ ι σ π α σ τ ή ς !...
Και ο πολοχίαις...έπιλοχίας !...
— Και τί είναι ά ν τ ι σ π α σ τ ή ς βρε Μιχαλιό ; τόν ρωτούσαν.
— Έξαινος που τά σπάει όλα ! άπαντούσε !

Μιά ημέρα σε μιá πορεία μαζοννή, που μας εφλόγιζεν ο ήλιος, μέσα στον μαζού τόν κατασκονιασμένο δρόμο, μās διηγείτο, πώς μιá φορά, από τόν Καρπενήσι ός τή Λαμία, που πήγαινε για κάποια δίχτη, έφαγε, λέει, μισό... γαίδαρο !

— Τι λές, βρε άδερφέ, άληθεια ! τού είπαν οι στρατιώτες.
— Άμ' τί ψέμματα ! Δεν λές, πώς, δεν τόν έφαγα όλόκληρο !
— Εισπράττει με ένα κίβρονο από χέρι.
Μά πώς τόν έπιασε αυτό ;
— Άνθρωποι είμαστε, δεν θέλουμε να φάμε στο δρόμο και να ποιδας ;
Οί στρατιώτες τά χάσανε !
— Άποης μισό γαίδαρου, να φάη ό άθεόφοβος !
Στό τέλος άνεκαλύφθη τόν μυστήριο.
Ο Μίαν; είχε στο πορτοφόλι του χορήματα, για ν' αγοράσει ένα γαίδαρου. Στο δρόμο όμως, αναγκάστηκε να ξεδεμένη τά μισά και έτσι «επί τόν παραστασιώτερον» που λένε και οι δασκάλοι, έλεγε πως «έφαγε» τόν μισό τετράποδο, που πήγαινε ν' αγοράση !

Μιά μέρα ό Μίαν; παρουσιάστηκε στο γιατρό.
— Νά μου βάλλης ένα έπιδοόρι, σε παρακαλώ,
— Τι λές μουφέ ;

Και φουροκομένοι από τόν φαί, έπειτα από τόν ουσσιότι οι στρατιώτες...

— Ένα έπιδοόρι γιατί είμαι κρουόμενος. ΈΗ πλάτη μου επιάστηκε.

Ο Μιχαλάκης ήθελε εκδόμο. ***

Μιά άλλη ημέρα ζητήθηκε από τόν λόχο μας ένας έπιλοχίας για να γυμνάση έναν άλλο λόχο.

Ο λοχαγός καλεί τόν Μιχαλάκη που ήταν εκείνη τή στιγμή παρών, και τόν στέλλει να ειπή ότι στο λόχο δεν υπάρχουν περιπολιέπιοχίαι.

Ο Μιχαλάκης πρόθυμος ετράβηξε, άντι όμως να πάη στον αιτήσαντα λοχαγό πήγε σ' έναν άλλον τρίτον.

— Εμπειθώς αναφέρου ότι στο λόχο μας, δεν έχουμι περιπολιέπιοχίους !

Ο λοχαγός τόν ζήτησε :
— Τι λέει αυτό τόν ζώνον ;
— Εξείνο όπου με διατάξαν, άπάντησε με θάρρος ο επιπονή ό Μίαν; ότι δεν έχουμι περιπολιέπιοχίους !

— Ποιός σου τόν διατάξε αυτό ;
— Ού κού λοχαγός, άπάντησε ό Μίαν; με στόμοφο.
— Και ποιόν έχεις λοχαγό ;
— Τόν κριούνο... άνθυπολοχαγό ! ξανάπε ό Μίαν; με άζραν βεβαιότητα.

Άλλος τύπος, πάλιν ήτανε ό Λούσκος από τόν Καρπενήσι κι' αυτός.

Μιά μέρα στη θεωρία που γάνανε για τή θρησκεία τόν ρωτήσαν :
— Ορθόδοξος είσαι Λούσκο ή Καθολικός ;
— Έγώ !... Καρπενησιώτης !

Μιά φορά, ό δεκανέας τόν επιτιμούσε, γιατί δεν καταλάβαινε τίποτα από τή θεωρία.

— Δεν τρέπεται κοντζά μου άνδρας, να μη καταλαβαίνης τίποτε ;
— Πρέπει όλα να τά ξερω ό μαύρος άνθρωπος ; ρώτησε ό Λούσκος.

— Βέβαια.
— Λοιπόν, πές μου και σύ, πώς φκιάνουν τόν γαίδαρο ;
— ***

Έτσι άφρόντιστα και γελαστά περονούσαν ή στρατιωτική ζωή...

Γελούσαμε μ' όλους και μ' όλα και πρώτα-πρώτα, με τούς έαυτούς μας.
Διατ έλεσα με και... μάγειροι. Άδιάφορο, άν δεν έψησαμε ποτέ ούτε ένα αυγό στη ζωή μας.

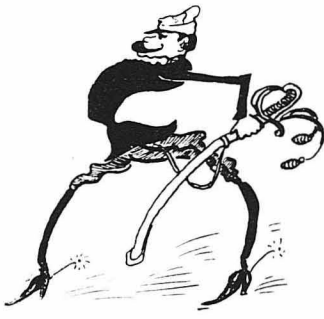
Θυμίζουμι τή πρώτη ημέρα που μου άνάθεσαν τόν ύψηλό αυτό ύποφρημα. Έπρόκειτο να μαγειρέψου τόν πρού, κρεας με φασολάκια.

— Κι' άν χαλάσω τόν φαί ; Ρώτησα τόν δεκανέα τόν Ρομπάκο, που ήτανε τόν λόχο μας συστατιάρχης.
Θά τόν πληρώσης από τή τσέπη σου.
— Μ' άφου δεν ξερώ !

— Άγνοια δεν επιτρέπεται στο στρατό.

Πηγαίνο τότε και ρωτάω τή παλιά μου σπιτονοικοκυρά, πώς γίνεται κρεας με φασολάκια ;

— Σε μιá όζά κρεας θά ρίξης τόσα φασόλια, τόσο βούτυρο, τόσο άλάτι, τόση ντομάτα κ.λ.π. μου λέει.
— Κι' έπειτα ;
— Κ' έπειτα θά τόν

Ο κ. άνθυπολοχίης.

Νά καταβής στα αίματα.

